

Încrezuta domnișoară Șoricica

Într-o bună zi, pe când mătura scările din fața casei sale, încrezuta domnișoară Șoricica a găsit un bănuț de argint. Bucuroasă, ea s-a hotărât să-și cumpere ceva care s-o facă să arate mai frumoasă.

– Ei, ce ziceți, cum îmi stă cu noua fundă?
Toți cei care treceau prin fața casei ei
o priveau încântați iar câțiva
chiar au cerut-o de soție!

Domnul Măgar era bogat și educat.
– Vrei să te măriți cu mine? a întrebat el cu smerenie.
– Mai întâi spune-mi cum o să mă alinți?
a răspuns domnișoara Șoricica
cu aroganță.

Prietenosul domn Câine i-a spus:

- Vei fi fericită dacă te vei mărita cu mine!
- Cum o să mă alinți? a întrebat domnișoara Șoricica.
- HAM, HAM, HAUU! a lătrat câinele.

– IHA, IHA!
a răspuns măgarul.

– Încetează că îmi spargi
timpanele! a strigat ea.
Nu mă pot mărita cu tine!

– Of, e groaznic! a exclamat ea,
punându-și mâinile în cap.

Domnul Cocoș era romantic și pasionat. I-a declarat:
– O să mor, dacă nu te măriți cu mine!

Când Șoricica l-a întrebat cum o va alinta, el a început să cânte:
– CUCURIGUUU-GAGU!
Șoricica s-a înspăimântat și a rupt-o la fugă.

Apoi, a cerut-o în căsătorie domnul Motan.
– Cum mă vei alinta? a întrebat ea.
– Miauuuu, miorlauuu! a mieunat motanul atât de dulce, că domnișoara Șoricica a fost de acord să se mărite cu el.

Dar s-a întâmplat ceva groaznic! Motanul s-a repezit la ea urlând:

– Îmi placi așa de mult încât... o să te înfulec de îndată!

Din fericire, domnul Șoricel, care o iubea în taină pe domnișoara Șoricica, a salvat-o de colții motanului.

– Dacă n-aș fi fost așa de încrezută, aș fi simțit intențiile rele ale domnului Motan! a spus domnișoara Șoricica.

Șoricelul a alinat-o și a întrebat-o sfios dacă vrea să se mărite cu el.

– Da! a spus Șoricica, fără să-l mai întrebe cum o va alinta.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți... șoricеști!

Clopoțel, spiridușul jucăriilor

A venit Crăciunul! Bunicul le-a făcut cadou lui Alberto și Cristinei două jucării noi. Copiii le-au plăcut, dar de jucat se jucau tot cu cele vechi: o locomotivă și un ursuleț.
– În mod sigur, a spus bunicul, jucăriile voastre sunt făcute de spiridușul Clopoțel!

– Cine este spiridușul Clopoțel? au întrebat nepoții.
Iar bunicul le-a depănat povestea.
– Clopoțel era un spiriduș care iubea tare mult copiii.
Era fericit precum clinchetul unui clopoțel și preocuparea
lui favorită era să-i privească pe micuții care se jucau...

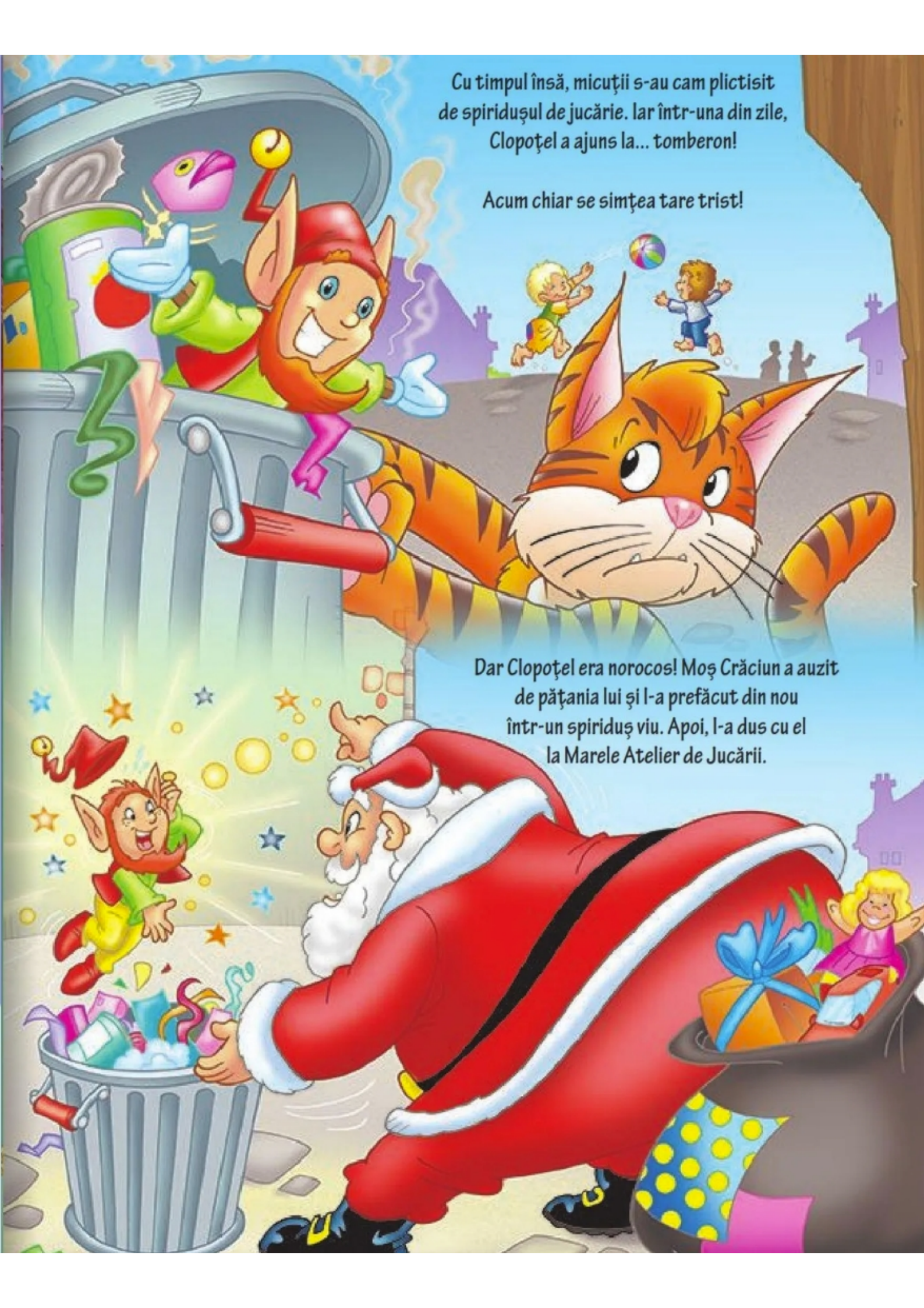

Odată a văzut doi copii tare triști, pentru că nu aveau nicio jucărie.
Clopoțel s-a simțit așa de rău, încât a făcut ceva cu totul neașteptat...
L-a rugat pe Duhul spiridușilor să-l prefacă într-un spiriduș de jucărie care,
atunci când era mișcat, scotea un clinchet de clopoțel.

De Crăciunul acela, cei doi frățiori au trăit cea mai mare fericire a vieții lor.
S-au jucat tot timpul cu spiridușul de jucărie! Iar Clopoțel era fericit să-i vadă... fericiți!
Nu-l deranja că nu mai putea să alerge sau să se cațere în copaci precum ceilalți spiriduși.
Și astfel, lunile s-au scurs vesele.

Cu timpul însă, micuții s-au cam plictisit
de spiridușul de jucărie. Iar într-una din zile,
Clopoțel a ajuns la... tomberon!

Acum chiar se simțea tare trist!

Dar Clopoțel era norocos! Moș Crăciun a auzit
de pățania lui și l-a prefăcut din nou
într-un spiriduș viu. Apoi, l-a dus cu el
la Marele Atelier de Jucării.

2A

În acest atelier se făureau jucării de Crăciun pentru copii.
Ce și-ar fi putut dori spiridușul mai mult decât să monteze jucării sau să le
meșterească el însuși! Dar cum poți să afli care jucării erau făcute de Clopoțel?
– Simplu! Erau cele care plăceau cel mai mult micuților și care nu se stricau
cu anii! Datorită pasiunii cu care Clopoțel le confecționa! își termină bunicul povestea.

- Ursulețul meu este meșterit de Clopoțel! a exclamat Cristina.
 - Și locomotiva mea! a strigat Alberto.
 - Sunt sigur de asta! a spus bunicul.
- Așa că i-a culcat pe copii împreună cu jucăriile lor... fericite!

Patul dragonului

Trăia odată un dragon care zbura printre nori.
Într-o zi a fost lovit de un fulger,
fiind aruncat pe pământ!

Buuf!
Bietul animal s-a
prăbușit în mijlocul unei
ferme mici și s-a lovit rău de tot.
Iar bufnitura a zguduit ferma din temelii!
Din fericire, Elsa, o mică orfană care trăia acolo,
a văzut picajul dragonului.

Elsa a prins să-l îngrijească și să-i oblojească rănille.
Îl hrănea cu castroane uriașe cu supă de legume,
folosind aproape toată recolta strânsă la fermă.

Fata și dragonul au devenit buni amici, iar Elsa l-a botezat „Prietenosul”.
Dragonul a învățat limba oamenilor și a rămas acolo ca să ajute
locuitorii, cu puterile lui extraordinare.

Califul, atotputernicul conducător, s-a gândit:
„Dacă o să-l aduc pe dragon în regatul meu,
toți împărații din lume îmi vor invidia puterea”.

- Dacă veți vrea să trăiți în regatul meu, vă voi da orice îmi veți cere, le-a propus el Elsei și dragonului.
- Tot ce vreau este un pat bun! a spus dragonul.
- Și eu vreau o pernă la fel ca a ta! a zis Elsa.

Spre marea uimire a califului, ca să se odihnească bine,
dragonul avea nevoie de un pat lat de aur și giuvaiericale.
Așa că el a fost nevoit să-și golească aproape toată vistieria, dar și-a ținut făgăduiala.
Prietenosul putea, în sfârșit, să se odihnească într-un „pat” pe măsura lui.
Cât despre Elsa, și-a primit și ea „perna”,
adică... un căruț plin ochi cu aur!

Din ziua aceea, dragonul a muncit mult ca să-i ajute pe oameni.
Dar nu-l deranja, pentru că noaptea putea să se odihnească bine în patul său special.
Elsa și-a împărțit comoara celor săraci și-l vizita foarte des pe prietenul ei... somnoros!

Croitorașul cel viteaz

Într-o după-amiază de vară, un croitoraș cosea o mantie.
Peste tortul pe care și-l pusese alături zburau o grămadă de muște pofticioase.
Lucrul acesta îl scotea din pepeni pe croitoraș.

Sătul de ele, a plesnit prin aer cu mantia și,
dintr-o singură lovitură, a scăpat de toate muștele!

Fericit din cale-afară, a zbughit-o prin oraș
spunând oricui voia să-l asculte:

– Șapte dintr-o lovitură!

Oamenii pasămite credeau că el vorbea de soldați
și că, doborând șapte, era un mare luptător!

